

Tussen avond en ochtend

Ingebed tussen drukte, plezier, toeters, lachende mensen, geplons van riemen in het water en heldere zonneschijn en weer die bedrijvigheid, is er de nacht. Tijdens de 24 uur van de Rotte is de nacht er ook voor de roeiers.

Het is 02.30 uur. Lichtjes varen op de steiger af, Thérèse komt uit de boot en stapt de lege kantine in. Zij doet de nachtwacht op het thuishonk. Ze loopt met Paul van H, Rinus en mij mee naar de Meije en zwaait ons uit. We glijden de duisternis in. Kijken nog even naar de loods, de feestlichtjes, het oranjeverlichte tentzeil en dan is de rust en de Rotte voor ons. Even wennen aan elkaar. Rustig oprijden, mooi gelijk inpikken en daar is de cadans. Plons, rijdende wieltjes, een zachte klik en weer een plons. De stad slaapt, huisjes langs de rivier zijn donker. Zie ik nou riet? Is het de kant? Of juist niet. Ja, wat zie ik eigenlijk? Plons, glijden, stilte. De adem van mijn roeimaat. De Irenebrug ligt er slaperig bij. We kennen de bochten. De breedte van de rivier laat zich een beetje raden. Turen geblazen voor de stuur. De roeiers genieten. We verwijderen ons van de stad. Pikdonker is het. Plotseling gekwaak van eenden, door ons ruw gestoord in hun slaap. Af een toe een rauwe kreet van een watervogel. Daar zien we het lichtsnoer aan de steiger van Oud Verlaat en langs de trapgevel van het oude huisje. De steiger is voor ons alleen. Drinken. En weer terug. De ochtendnevel over het water maakt alles raadselachtig. Weer turen voor de stuur. De temperatuur daalt nog wat. We glijden

verder. Gelach in de verte. Daar komt de boot van Thierry, Nander en Ricardo. Plezier als we elkaar zien. Grappig, het ontmoeten van de ander geeft dimensie aan je eigen bootje. Het wordt wonderlijk blauw. Een waterig uitspansel. Vegen van wolken. Steeds meer blauw, dan grijs en dan is het een ijl vroeg licht. Belletjes langs de boot. Kringen in het water die langzaam oplossen. We roeien door, wisselen, keren, roeien, glijden, dromen, trappen, draaien, voelen de boot en elkaars slag, raken vermoeid en ook weer niet, zijn gelukkig, We leven met elkaar in het kleine bootje op onze eigen rivier. En dan opeens, warmte... warmte op mijn rug, warmte in mijn nek. Voel ik het goed? De zon is wakker geworden en geeft ons haar eerste warmte van de dag. Heerlijk, een nacht om nooit meer te vergeten!

Bedankt Thérèse, Paul en Rinus.

Carla van Deutekom